

ประสบการณ์ในชีวิต

จ.ส.อ.เหลือ กล่อมปัญญา

R6019

ผมรู้จักพระครูภาวนาวิสุทธิ ตั้งแต่ท่านเป็นพระอาจารย์จรัญ วัดพรหมบุรี แต่ผมไม่ได้สนใจเข้ามาปฏิบัติกรรมฐาน จนกระทั่งกองพลที่ ๓ ได้จัดอบรมนายทหารชั้นประทวนขึ้นที่วัดอัมพวัน ผมได้เข้ารับการอบรมในครั้งนี้ด้วย เป็นจำนวน ๗ วัน ท่านพระครูได้เมตตาสอนและอบรมทุกวัน ท่านชี้ให้เห็นถึงกฎแห่งกรรมที่ได้กระทำไว้

ผมเกิดที่บ้านท่าหนึ่ง ตำบลท่าหนึ่ง อำเภอบางคลาน (ปัจจุบันคืออำเภอโพทะเล) จังหวัดพิจิตร เมื่อจบการศึกษาระดับประถมแล้ว ได้มาเรียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนประจำจังหวัดพิจิตร เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๓ ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นมีชีวิตค่อนข้างสมบุกสมบัน โดยเฉพาะสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ที่ญี่ปุ่นเข้ามาตั้งกองทหารในประเทศไทย ผมเป็นคนมีเพื่อนฝูงมาก ตั้งแต่เป็นหนุ่มเริ่มเที่ยวเตร่มากขึ้นจนล้มการคัดเลือกทหาร เมื่อเข้าวัยเบญจเพสได้อุปสมบทที่วัดกำแพง อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาท เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓ ศึกษาลาเพศแล้วได้ไปขึ้นทะเบียนใหม่ ลดอายุเป็นเกิดปี ๒๔๗๕ (โดยการช่วยเหลือของผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง) ได้เป็นทหารเกณฑ์เพราะให้สัจจะไว้กับเพื่อน และเพื่อนคนเดียวกันนี้ได้พาเข้าโรงฝิ่นกลายเป็นคนติดฝิ่น

เมื่อหมดภารกิจรับราชการทหารเมื่อปี ๒๔๙๗ แล้ว ได้สมัครสอบในตำแหน่งพลขับรถกองร้อยพลาริการ ประจำค่ายพระนเรศวรฯ ผมสอบได้แต่นายทหารยศพันเอกผู้หนึ่งไม่ต้องการผม ท่านบอกผมเป็นหนักเลง ท่านไม่ต้องการ อีกฝ่ายหนึ่งต้องการ จนเกือบมีเรื่องกัน ในที่สุดร้อยเอกท่านหนึ่งปลอบผมว่าไม่ต้องเสียใจ ในเมื่อเขาไม่ต้องการเรา เราก็ไปเสียจากที่นี่ ผมปลดจากทหารแล้วไม่ได้กลับบ้านเหมือนเพื่อน ๆ ผมเช่าโรงแรมอยู่ และเที่ยวค้าขายของเถื่อน เล่นการพนันบ้างตามโอกาส แต่จะค้าของเถื่อนเสียเป็นส่วนมาก

แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ในเมื่อสายสืบของตำรวจได้บอกกับผมว่า ให้ผมออกจากจังหวัดพิษณุโลก กลับบ้านภายใน ๒๔ ชั่วโมง ผมก็เลยต้องออกจากพิษณุโลกกลับบ้านเกิดที่จังหวัดพิจิตร อำเภอตะพานหิน อยู่บ้านได้เดือนเศษ ก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ พักอยู่ที่บ้านพี่แก้ว สิงห์คะเชนทร์ ออกพบปะเพื่อนฝูงและเที่ยวหาลูกพี่ตามโรงยาฝิ่น ต่อมาได้เข้ารับราชการ

ทหารอีกครั้งในตำแหน่งพลซบรถ โดยความช่วยเหลือของนายทหารท่านหนึ่ง แม้จะได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา แต่ในทางส่วนตัวแล้ว ผมยังติดยาฝิ่นและกัญชา พอเลิกจากงานผมจะไม่กลับบ้าน บางครั้งนอนที่โรงฝิ่นเลย

ครั้งหนึ่งถูกส่งตัวเข้าเรือนจำ ๑๕ วัน เพราะติดยาเฮโรอีนอย่างหนัก ผมเห็นว่าชีวิตราชการจะไปไม่รอดแน่ พอออกจากเรือนจำจึงลาราชการ ๗ วัน เพื่อไปเลิกยาเสพติดที่วัดถ้ำกระบอก การรักษาได้ผลคือ เลิกเฮโรอีนได้ แต่ยังกินเหล้าและสูบกัญชามาก ในเวลาต่อมาได้ไปเรียนพลซบรถสายพานลำเลียงพลที่จังหวัดกาญจนบุรี เป็นเวลา ๑ เดือน และในปี พ.ศ. ๒๕๐๙ ได้ย้ายจากกรุงเทพฯ มาอยู่ที่กองร้อย ข.ส. ที่ ๖ จังหวัดพิษณุโลก ในตำแหน่งพลซบรถ

พ.ศ. ๒๕๑๑ ทางราชการได้ส่งผมขึ้นไปประจำที่ทุ่งช้าง ซึ่งกำลังมีศึกหนัก งานประจำคือการคุ้มกันฐาน และออกปฏิบัติภารกิจคุ้มกันการสร้างทาง เหตุการณ์ขณะที่ผมปฏิบัติหน้าที่อยู่เพียง ๒ เดือนเศษ ฝ่ายเราถูกส่งกลับหน่วยปกติเมื่อปี ๒๕๑๓ และถูกส่งไปปฏิบัติภารกิจต่อที่จังหวัดเพชรบูรณ์

ในทรศนะของผม เห็นว่าช่องว่างระหว่างบุคคลสมัยใหม่มีมากเหลือเกิน การกินเหล้า สูบกัญชา เป็นประจำของชีวิต ผมไม่เคยคิดจะเลิกเรื่องความเมาจากอบายมุขเหล่านี้เลย ต่อมาทางราชการได้มีการริเริ่มพัฒนาทางด้านจิตใจ ผมก็มาอบรมตามคำสั่งของทางกองทัพภาคที่ ๓ จุดแรกรู้สึกว่าจะยุ่ง ๆ เวลาท่านผู้ให้การอบรม จุดหมายปลายทางคืออยากให้ทหารทุกคนทำความดี ละความชั่ว จิตใจสงบ ทำใจให้มีความสุขสดชื่นและเบิกบานส่วนตัวผมเองนั้นพอฟังแล้วรู้สึกใช้ความคิดมากกว่า ความสุขทางใจนั้นต้องมีความมีนเมาจึงจะมีความสุข สุขที่มีองค์ประกอบจากการหาความชั่ว จากการสิ้นเปลืองทรัพย์ เพื่อจับจ่ายใช้สอยหา มาซึ่งเครื่องดองของเมา ความไม่สำเร็จในขั้นต้นและความวิบัติต่าง ๆ จะเกิดขึ้นเสมอเมื่อมีความมีนเมา

ผมเริ่มจะมีธรรมะจากท่านพระครูภาวนา วัดพรหมบุรี พระคุณท่านเป็นผู้รุดแต่งให้เกิดอรรถรสแห่งธรรมะ ผมจึงฝึกจิตตามที่พระคุณท่านแนะนำ พยายามทำจิตตามที่เรที่ตั้งใจไว้ ปฏิบัติได้บ้าง ไม่ได้บ้าง แต่แล้วผลของการปฏิบัติจะสำเร็จผลตามที่เรที่ตั้งใจไว้ตามที่ผมว่าสำเร็จนั้น ไม่ใช่ว่าจะรู้ นรก-สวรรค์ หรือพบเห็นนรก-สวรรค์ หาใช่ไม่ สิ่งที่ผมว่าสำเร็จนั้นคือ การปฏิบัติที่เราทำจิตบังคับใจให้เกิดสติ แล้วจะเกิดปัญญา ทำให้ผลละเลิกสิ่งที่ผมต้องการ สิ่งนั้นคือเหล้า-กัญชา-บุหรี การที่ผมละเลิกนั้น ผมละเลิกเองโดยใช้ธรรมะ

เข้ามาช่วยบังคับจิตใจให้รู้ถึงผลได้ผลเสีย ปัญญาจะก่อและเกิดขึ้น พิสูจน์ได้จากตัวเอง นี่คือความสำเร็จในการปฏิบัติกับพระคุณท่านหลวงพ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณ แห่งวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

คติ – พอใจในสิ่งที่มี ยินดีในสิ่งที่ได้